

[Melchior]

tjent til. Det er kendt, at CD i årevis har tordnet imod punktskatter, som er en slags formynderskab over for forbrugernes valg af forbrug; når de ellers har betalt deres afgift til statshusholdningen i form af skatter, så bør det offentlige være så neutralt som muligt med hensyn til, hvad man vil benytte sine penge til. Allermest må vi selvfølgelig vende os imod at inddrage nye felter under en sådan tilfældig punktbeskatning. For nu at få denne situation afklaret vil jeg på vegne af min egen og fremskridtspartiets grupper tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»For ikke at holde en hel branche hen i årelang, urimelig uvished samt for at sikre beskæftigelsen i bådbranchen

udtaler folketinget sig imod at gøre lystbåde til genstand for særbeskatning

og går dermed over til næste sag på dagsordenen.«

Jeg har den glæde at overrække formanden et eksemplar af dette dagsordensforslag, men forsamlingen i øvrigt har ikke den glæde, at min ordførertale hermed er afsluttet.

Jeg vil godt sige noget om nogle andre generelle og væsentlige punkter, som har betydning for bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Vi står over for forhandlinger om efterlønsproblematikken. Der har stået så meget, der er sivet så meget ud, og der foreligger en fyldig betænkning, så jeg skal ikke sige meget derom, andet end at CD igennem år og meget, meget stærkt igennem året 1977 har peget på denne mulighed, ja, på denne nødvendighed. Det var selvfølgelig også for os en glæde – arbejdsministeren har nævnt det her – at en undersøgelse forleden dag viste, at 85 pct. af befolkningen går ind for en ordning af denne art, kun 6 pct. gik imod, medens 9 pct. svarede ved ikke. Det er klart, at vi i CD er glade for at have været tidligt fremme, og vi kan herved tilsige arbejdsministeren og regeringen ikke at gå med til hvad som helst – hvem kan det? – men at forhandle disse ting i en positiv ånd. Vi er sikre på, at også den arbejdsgiverforening og de politiske kræfter i dette samfund, som i de sidste uger, måske på lidt for løst grundlag, har udtalt sig negativt om disse ting, vil være til at få i tale, når fornuftige forslag kommer på bordet.

Ligeledes sabbatårs eller -halvårs eller sabbatperioders indførelse, altså en fordeling af det forhåndenværende arbejde, har vi peget på i god tid og vil også opfordre arbejdsministeren til at nedlægge en hel del arbejde i – der er jo kræfter også i hans parti, der har rørt ved disse ting – idet jeg dog må understrege, at det er en forudsætning for en sådan fordeling af arbejdet, at omkostningsniveauet ikke må stige. Der kan altså ikke gives det, der hedder fuld kompensation for en nedgang i arbejdstid, det være sig i ugentligt timetal eller i længere ferier. Må jeg erindre om, at det danske lønniveau i femåret 1973–77 er steget 5 pct. mere end i de lande, vi konkurrerer med. Bevares, det viser en aftagende kurve; medens de danske lønninger fra 1972 til 1973 steg hele 9 pct. mere end i vore konkurrerende lande, så er tallet senere faldet til 4 pct. og 2 pct., men det er stadig væk efter opbremsningen mere end i de lande, vi konkurrerer med. Det er derfor klart, at skal vi kunne sætte mennesker i arbejde – og det kan vi jo kun, når vi sælger nogle varer – så er det en forudsætning, at der ikke læsses mere over på lønningerne og på omkostningerne.

Det var de mere positive ting. Jeg vil nævne en anden ting, som måske er knap så populær, men alligevel er positiv, det er den offentlige sektor og servicesiden i denne. Der mener CD, at vi må være villige til – og vi er det altså for vort vedkommende – fordomsfrit at se på, om det er muligt at sætte mennesker i arbejde, der i dag er ledige og modtager arbejdsløshedsunderstøttelse – mennesker, som, hvis de kommer i arbejde, ikke forudsætter, hverken at der bygges bygninger, indkøbes maskiner eller lægges råmaterialer til. Hvis det kan lade sig gøre, mener jeg, det er vor pligt at se fordomsfrit på dette, selv om det skulle føre til betydelige meransættelser i den offentlige sektor, og jeg mener, det er arbejdsministerens pligt at skaffe os tal på bordet om, hvilke grupper det drejer sig om, hvor mange de omfatter, og hvad meromkostningen vil være ved at bringe dem i relevant arbejde, som også vil bringe servicegraden for borgerne i vejret. Jeg føler mig overbevist om, at tallene vil være så positive, at man inden for de beløb, der er afsat til arbejdsløshedsbekæmpelse, vil kunne komme langt ad den vej.